Contributed by Marijke Colle
vrijdag, 08 juni 2012 - Last Updated vrijdag, 08 juni 2012



Sarkozy, de “president van de rijken”, leed een duidelijke nederlaag maar de winnaar, François Hollande, maakt maar beperkt enthousiasme los. Dat hoeft niet te verbazen, zijn programma biedt weinig nieuws. Meer perspectief biedt ‘links van links’. François Hollande haalde 51,64 procent tegenover 48,36 procent voor Sarkozy, een verschil van 1.200.000 stemmen. Vooral tijdens de laatste dagen van de kampanje probeerde Sarkozy het uiterst- rechtse kiespubliek van het Front National te overhalen om op hem te stemmen. Met thema’s zoals de nationale identiteit, het verdedigen van de grenzen om de Europese beschaving te beschermen, het stigmatiseren van immigranten, de aanvallen op de rechten van werklozen en een aanval op de vakbonden, kwam Sarkozy zeer dicht bij het globale ideeëngoed van de leidster van het Front National, Marine Le Pen.

De overwinning van de sociaaldemocraat Hollande heeft echter niet geleid tot enthousiasme bij het ‘linkse volk’ zoals in 1981 toen Mitterand de eerste socialistische president werd van de Vijfde Republiek.

Hollande sprak nooit over sociale rechtvaardigheid, over een herverdeling van de rijkdom of over nieuwe sociale rechten. Zijn programma past in het kader van de politiek van de Europese sociaaldemocraten en van de Europese Unie.

Front National

Marine Le Pen voerde een geslaagde campagne en haalde 2,5 miljoen stemmen meer dan haar vader in 2007. Ten opzichte van de tweede ronde van de verkiezingen in 2002, waarin vader Jean-Marie Le Pen het opnam tegen de rechtse kandidaat Chirac, haalde Marine Le Pen bijna 1 miljoen stemmen meer.

In 2007 was Sarkozy er in geslaagd veel FN kiezers naar zich toe te trekken. Sommigen beweerden dat het verschijnsel FN over zijn hoogtepunt heen was… Dat was gerekend zonder de crisis, zonder het falend beleid van Sarkozy en zonder de intelligente campagne van Marine Le Pen. Zij sprak over reële sociale problemen, over de crisis, over de Europese dictaten, over immigratie en islamisering natuurlijk ook, maar ze hield vooral een radicaal ‘anti systeem’ vertoog.

Het Front de Gauche (Links Front) van Mélenchon

De Communistische Partij, de Parti de Gauche (Linkse Partij) van Mélenchon en een aantal andere kleinere radicaal linkse groepen hebben een goede campagne gevoerd met 11,10 procent (bijna vier miljoen stemmen) in de eerste ronde. Toch was er teleurstelling omdat ze er niet in geslaagd waren meer stemmen te halen dan Le Pen. De kampanje was enerzijds radicaal (minimum inkomen op 1700 euro netto, terugkeer naar het vroegere pensioenstelsel, verbod op afdankingen wanneer een bedrijf winst maakt, herverdeling van de rijkdom, een sterk accent op milieubeleid, …) maar anderzijds ook erg chauvinistisch. Zo verklaarde Mélenchon zich tegenstander van de NAVO maar voorstander van een sterk nationaal defensiebeleid. Hij is voor de afbouw van kernwapens in het algemeen maar stelde ook dat hij ‘zich er niet toe wil verbinden om nooit een kernwapen te gebruiken tegen een volk’. We zijn wel erg verwijderd van de traditie van antimilitarisme van links!

Zwakke resultaten van de kandidaat van de NPA, Philippe Poutou

De NPA haalt in vergelijking met de verkiezingen in 2007 met Besancenot, één miljoen minder stemmen en stagneert op iets meer dan 400.000 stemmen. Toch kende de campagne vooral tijdens de laatste twee weken een groeiend succes omdat Poutou zich ontpopte als een kandidaat die afstand nam van de beroepspolitici en hij over kwam als een eerlijke, strijdvaardige kandidaat. De NPA is er dan ook in geslaagd meer dan 400 kandidaten te hebben voor de komende parlementsverkiezingen.

De parlementsverkiezingen

In Frankrijk hebben we te maken met een sterk presidentieel regime. Na de verkiezing van de president, stelt deze een regering samen. Pas een maand later wordt de eerste ronde van parlementsverkiezingen gehouden, volgens een volstrekt ondemocratisch systeem waarbij een partij per kiesdistrict minstens 12,5 procent moet halen om aan de tweede ronde te kunnen deelnemen.Het FN rekent er op dat zij meer dan 15 parlementszetels zullen halen, ten koste van de partij van Sarkozy. Op termijn wil Marine Le Pen de dominante partij van de rechterzijde worden. Ze is bezig met een nieuwe look voor haar partij en neemt afstand van het brutale neonazi-karakter van de partij van haar vader Jean-Marie Le Pen.

De PS hoopt op een absolute meerderheid in het parlement samen met de Groenen. Dan zouden ze geen rekening hoeven te houden met het Front de Gauche. Hierin hebben de communisten in ruil voor de kandidatuur van Mélenchon bekomen dat zij 75 procent van de verkiesbare plaatsen voor hun partij krijgen. Ze hopen op minstens 15 parlementsleden. Het is momenteel nog niet duidelijk welke houding de communistische verkozen parlementsleden ten opzichte van de regering zullen aannemen: regeringsdeelname, kritische steun van buitenaf of radicale oppositie?

Het duel tussen Marine Le Pen en Jean-Luc Mélenchon wordt een belangrijke test. Maar de strijd tegen Le Pen zal in de eerste plaats op het sociale terrein moeten aangevat worden door heel de linkerzijde.

Sociale strijd

Hollande belooft de 3 procent begrotingsnorm te respecteren, hij zal slechts enkele elementen van de pensioen regeling recht trekken en een kleine verhoging van het minimumloon toestaan (voor zover dit ‘de bedrijven niet destabiliseert’). Hollande rekent vooral op economische groei en op een fiscale hervorming om het deficit terug te brengen. Dit is een illusie en daarom spreekt hij nu al over “rechtvaardige” besparingen.

De NPA doet in deze parlementsverkiezingen een oproep aan alle linkse krachten om samen actie te voeren zowel tegen het Front National als tegen de komende besparingen. Slagkracht en eenheid van links in de sociale strijd zullen van beslissend belang zijn om de strijd tegen de crisis met succes aan te gaan.